

Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis

L 60 I

Izdevums
latviešu valodā

Tiesību akti

61. gadagājums

2018. gada 2. marts

Saturs

I *Leģislatīvi akti*

REGULAS

- ★ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/302 (2018. gada 28. februāris), ar ko novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus iekšējā tirgū klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK ⁽¹⁾ 1

⁽¹⁾ Dokuments attiecas uz EEZ.

LV

Tiesību akti, kuru virsraksti ir gaišajā drukā, attiecas uz kārtējiem jautājumiem lauksaimniecības jomā un parasti ir spēkā tikai ierobežotu laika posmu.

Visu citu tiesību aktu virsraksti ir tumšajā drukā, un pirms tiem ir zvaigznīte.

I

(Leģislatīvi akti)

REGULAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) 2018/302

(2018. gada 28. februāris),

ar ko novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus iekšējā tirgū klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Lai pilnībā īstenotu iekšējā tirgus potenciālu kā zonai bez iekšējām robežām, kurā, cita starpā, ir nodrošināta preču un pakalpojumu brīva aprīte, nepietiek tikai atcelt šķēršļus starp dalībvalstīm valstu līmenī. Šādu atcelšanu var apdraudēt privātais sektors, kas rada ar iekšējā tirgus brīvībām nesaderīgus šķēršļus. Tas vērojams gadījumos, kad tirgotāji, kuri darbojas vienā dalībvalstī, bloķē piekļuvi savām tiešsaistes saskarnēm, piemēram, tīmekļa vietnēm un lietotnēm, citu dalībvalstu klientiem, kuri vēlas veikt pārrobežu darījumus (šādu praksi dēvē par "ģeogrāfisko bloķēšanu"). Tas notiek arī tad, kad konkrēti tirgotāji šādiem citu dalībvalstu klientiem piemēro atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus savām precēm un pakalpojumiem gan tiešsaistē, gan bezsaistē. Lai gan šāda atšķirīga attieksme dažos gadījumos varētu būt objektīvi pamatota, citkārt dažu tirgotāju piekoptā prakse liedz vai ierobežo piekļuvi precēm vai pakalpojumiem klientiem, kuri vēlas veikt pārrobežu darījumus, vai arī daži tirgotāji šajā ziņā piemēro atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus, kuri nav objektīvi pamatoti.
- (2) Ir dažādi iemesli, kāpēc uzņēmumi, jo īpaši mikrouzņēmumi un mazi un vidēji uzņēmumi (MVU), piemēro atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus. Daudzos gadījumos dalībvalstu atšķirīgā juridiskā vide, ar to saistītā juridiskā nenoteiktība un saistītie riski attiecībā uz piemērojamajiem patērētāju aizsardzības tiesību aktiem un vides vai marķējuma tiesību aktiem, nodokļu un fiskāliem jautājumiem, piegādes izmaksām vai valodu prasībām veicina tirgotāju nevēlēšanos iesaistīties komercattiecībās ar klientiem no citām dalībvalstīm. Citos gadījumos daži

⁽¹⁾ OV C 34, 2.2.2017., 93. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2018. gada 6. februāra nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Padomes 2018. gada 27. februāra lēmums.

tirgotāji mākslīgi sadrumstalo iekšējo tirgu gar iekšējām robežām un kavē preču un pakalpojumu brīvu apriti, tādējādi ierobežojot klientu tiesības un liedzot tiem izmantot plašākas izvēles iespējas un optimālus nosacījumus. Šāda diskriminējoša prakse ir būtisks iemesls, kāpēc pārrobežu darījumu līmenis – arī elektroniskās komercijas nozarē – Savienībā ir relatīvi neliels, un tas liedz pilnībā izmantot iekšējā tirgus sniegtās priekšrocības. Līdz ar to šajā regulā būtu jāprecizē, kādās situācijās šāda veida atšķirīga attieksme nevar būt pamatota, tādējādi ieviešot skaidrību un juridisko noteiktību visiem pārrobežu darījumu dalībniekiem un nodrošinot, ka nediskriminēšanas noteikums iespējams efektīvi piemērot un īstenot visā iekšējā tirgū. Novēršot nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ, varētu sekmēt izaugsmi un palielināt patērētāju izvēles iespējas visā iekšējā tirgū.

- (3) Šīs regulas mērķis ir risināt nepamatotas ģeogrāfiskās bloķēšanas jautājumu, novēršot zināmus šķēršļus iekšējā tirgus darbībai. Tomēr jāņem vērā tas, ka daudzas atšķirības dalībvalstu tiesību aktos, piemēram, tādas, kuru dēļ dalībvalstīs ir atšķirīgi standarti vai trūkst savstarpējas atzišanas vai saskaņošanas Savienības līmenī, vēl aizvien rada būtiskus šķēršļus pārrobežu tirdzniecībai. Minētie šķēršļi joprojām izraisa iekšējā tirgus sadrumstalotību, bieži vien liekot tirgotājiem īstenot ģeogrāfiskās bloķēšanas praksi. Tāpēc Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai būtu jāturpina novērst minētos šķēršļus, lai mazinātu tirgus sadrumstalotību un pabeigtu iekšējā tirgus izveidi.
- (4) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK ⁽¹⁾ 20. pants paredz, ka dalībvalstīm jānodrošina, lai pakalpojumu sniedzēji, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā, nepiemērotu atšķirīgu attieksmi pret pakalpojumu saņēmējiem valstspiederības vai dzīvesvietas dēļ. Tomēr šis noteikums nav izrādījies efektīvs cīņā pret diskrimināciju un nav pietiekamā mērā mazinājis juridisko nenoteiktību. Šīs regulas mērķis ir precizēt Direktīvas 2006/123/EK 20. pantu, nosakot konkrētas situācijas, kurās atšķirīga attieksme, pamatojoties uz valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, nevar tikt pamatota saskaņā ar minēto noteikumu. Tomēr, ciktāl šī regula ir pretrunā Direktīvai 2006/123/EK, noteicošā ir šī regula. Turklāt nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un cita veida diskrimināciju valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ var radīt arī to tirgotāju darbības, kuri veic uzņēmējdarbību trešās valstīs, un tas neietilpst minētās direktīvas darbības jomā.
- (5) Tāpēc, lai nodrošinātu netraucētu iekšējā tirgus darbību un visā Savienībā veicinātu piekļuvi precēm un pakalpojumiem un sekmētu to brīvu apriti bez diskriminācijas valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ, ir vajadzīgi mērķtiecīgi pasākumi, kas izklāstīti šajā regulā un paredz skaidru, saskaņotu un efektīvu noteikumu kopumu par atsevišķiem jautājumiem. Minētie pasākumi būtu jāveic ar mērķi paplašināt klientu izvēles iespējas un piekļuvi precēm un pakalpojumiem, vienlaikus pienācīgi ņemot vērā tirgotāju brīvību organizēt savu tirdzniecības politiku saskaņā ar Savienības un valsts tiesībām.
- (6) Šīs regulas mērķis ir novērst diskrimināciju klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ, tostarp nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu, pārrobežu darījumos starp tirgotāju un klientu attiecībā uz preču pārdošanu vai pakalpojumu sniegšanu Savienībā. Tā tiecas novērst tiešu un netiešu diskrimināciju. Tādējādi tās uzdevums ir arī aptvert nepamatoti atšķirīgu attieksmi, kuras pamatā ir citi nošķiršanas kritēriji, kas rada tādu pašu rezultātu kā tieša kritēriju piemērošana, pamatojoties uz klientu valstspiederību vai dzīvesvietu, neatkarīgi no tā, vai attiecīgais klients citā dalībvalstī uzturas pastāvīgi vai tikai uz laiku, vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu. Šādus citus kritērijus var izmantot, jo īpaši pamatojoties uz informāciju par klientu fizisko atrašanās vietu, piemēram, izsekojot IP adresi, kas tiek izmantota, lai piekļūtu tiešsaistes saskarnei, preču piegādei norādīto adresi, izvēlēto valodu vai dalībvalsti, kurā izsniegts klienta maksājumu instruments.
- (7) Šī regula nebūtu jāpiemēro pilnībā iekšējām situācijām kādā dalībvalstī, ja visi būtiskākie darījuma elementi ir saistīti tikai ar vienu dalībvalsti, jo īpaši klienta vai tirgotāja valstspiederība, dzīvesvieta vai uzņēmējdarbības veikšanas vieta, izpildes vieta, darījumā vai piedāvājumā izmantotie maksājumu līdzekļi, kā arī tiešsaistes saskarnes izmantošana.
- (8) Dažās pakalpojumu jomās tirgotājiem visā Savienībā daži regulatīvie un administratīvie šķēršļi Direktīvas 2006/123/EK īstenošanas rezultātā (materiālās piemērošanas jomā) ir atcelti. Līdz ar to – attiecībā uz tās

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV L 376, 27.12.2006., 36. lpp.).

materiālo piemērošanas jomu – būtu jānodrošina atbilstība starp šo regulu un Direktīvu 2006/123/EK. Tāpēc šīs regulas noteikumi būtu jāpiemēro, cita starpā, ar audiovizuālajiem līdzekļiem nesaistītiem elektroniski sniegtiem pakalpojumiem, kuru galvenais uzdevums ir nodrošināt piekļuvi ar autortiesībām aizsargātiem darbiem vai citiem aizsargātiem tiesību objektiem un to izmantošanu, tomēr ievērojot īpašo izņēmumu un šāda izņēmuma novērtēšanu pēc tā beigām atbilstīgi šai regulai. Audiovizuālie pakalpojumi, tostarp pakalpojumi, kuru galvenais mērķis ir nodrošināt piekļuvi sporta pasākumu pārraidēm un kuras sniedz, pamatojoties uz ekskluzīvām teritoriālajām licencēm, neietilpst šīs regulas darbības jomā. Tāpēc neatkarīgi no šīs regulas noteikumiem par nediskriminēšanu maksājumu jomā izņēmums būtu jāattiecinā arī uz piekļuvi mazumtirdzniecības finanšu pakalpojumiem, tostarp maksājumu pakalpojumiem.

- (9) Diskriminācija var rasties arī saistībā ar pakalpojumiem transporta jomā, jo īpaši attiecībā uz biļešu pārdošanu pasažieru pārvadājumiem. Taču šajā ziņā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1008/2008 ⁽¹⁾, (ES) Nr. 1177/2010 ⁽²⁾ un (ES) Nr. 181/2011 ⁽³⁾ jau ir paredzēti plaši diskriminācijas aizliegumi, kuri aptver visas diskriminējošās prakses, ko šī regula tiecas novērst. Turklāt šajā nolūkā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1371/2007 ⁽⁴⁾ tuvākajā nākotnē ir paredzēts grozīt. Tādēļ un lai nodrošinātu atbilstību Direktīvas 2006/123/EK piemērošanas jomai, transporta jomas pakalpojumi nebūtu jāiekļauj šīs regulas darbības jomā.
- (10) Ja tirgotājs piedāvā vairākus pakalpojumus, kas apvienoti komplektā, vai preču komplektu kopā ar pakalpojumiem un ja uz vienu vai vairākiem no šiem pakalpojumiem, ja tos piedāvā individuāli, attiecas šī regula, bet uz citu pakalpojumu vai pakalpojumiem tā neattiecas, minētajam tirgotājam būtu vai nu jāievēro šajā regulā noteiktie aizliegumi attiecībā uz visu komplektu, vai arī vismaz individuāli jāpiedāvā pakalpojumi, uz kuriem attiecas šī regula, ja šis pats tirgotājs minētos pakalpojumus piedāvā klientiem individuāli. Ja tirgotājs pakalpojumu un/vai precī sniedz individuāli ārpus komplekta, tirgotājam būtu jāsauglabā iespēja brīvi noteikt šāda ārpus komplekta sniegta pakalpojuma vai preces cenu, ciktāl tirgotājs nepiemēro atšķirīgu cenas noteikšanas metodi tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu.
- (11) Šai regulai nebūtu jāskar noteikumi, kas piemērojami nodokļu jomā, jo Līgums par Eiropas Savienības darbību (LESD) nosaka īpašu pamatu rīcībai Savienības līmenī nodokļu jautājumos.
- (12) Ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 593/2008 ⁽⁵⁾, tādu tiesību aktu izvēle, ko piemēro līgumiem starp patērētāju un uzņēmēju, kas savu komercdarbību vai profesionālo darbību veic valstī, kurā atrodas patērētāja pastāvīgā dzīvesvieta, vai citā veidā vērs šādas darbības uz minēto valsti vai vairākām valstīm, tostarp uz minēto valsti, nedrīkst izraisīt to, ka patērētājam tiek liegta aizsardzība, kas tam pienākas ar noteikumiem, no kuriem nevar atkāpties ar līgumu saskaņā ar tās valsts tiesībām, kurā atrodas patērētāja pastāvīgā dzīvesvieta. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1215/2012 ⁽⁶⁾ jautājumos, kas saistīti ar līgumu starp patērētāju un personu, kura savu komercdarbību vai profesionālo darbību veic valstī, kurā atrodas patērētāja domicils, vai kura jebkādā veidā vērs šādu darbību uz šo valsti vai vairākām valstīm, to skaitā uz attiecīgo dalībvalsti, patērētājs var celt prasību pret otru pusi tās dalībvalsts tiesās, kurā atrodas tā domicils, un tiesvedību pret patērētāju var ierosināt tikai šādas dalībvalsts tiesās.
- (13) Šai regulai nebūtu jāskar Savienības tiesību akti par tiesu iestāžu sadarbību civillietās, jo īpaši noteikumi par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām, un par tiesas jurisdikciju, kas izklāstīti Regulās (EK) Nr. 593/2008 un (ES) Nr. 1215/2012. Konkrēti, tas vien, ka tirgotājs ievēro šīs regulas noteikumus, nebūtu

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1008/2008 (2008. gada 24. septembris) par kopīgiem noteikumiem gaisa pārvadājumu pakalpojumu sniegšanai Kopienā (OV L 293, 31.10.2008., 3. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1177/2010 (2010. gada 24. novembris) par pasažieru tiesībām, ceļojot pa jūru un iekšzemes ūdensceļiem, un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 334, 17.12.2010., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 181/2011 (2011. gada 16. februāris) par autobusu pasažieru tiesībām un par grozījumiem Regulā (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 55, 28.2.2011., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1371/2007 (2007. gada 23. oktobris) par dzelzceļa pasažieru tiesībām un pienākumiem (OV L 315, 3.12.2007., 14. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV L 177, 4.7.2008., 6. lpp.).

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV L 351, 20.12.2012., 1. lpp.).

jāinterpretē tā, ka tirgotājs savu darbību vērš uz patērētāja dalībvalsti Regulas (EK) Nr. 593/2008 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas (ES) Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē. Tāpēc tas vien, ka tirgotājs nebloķē vai neierobežo patērētāju no citas dalībvalsts piekļuvi savai tiešsaistes saskarnei vai nepiemēro atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus šajā regulā paredzētajos gadījumos, vai nepiemēro atšķirīgus nosacījumus maksājumu darījumiem no pieņemamo maksājumu līdzekļu klāsta, pats par sevi piemērojamo tiesību aktu un jurisdikcijas noteikšanas nolūkā nebūtu jāuzskata par "tirgotāja darbību vēršanu" uz patērētāja dalībvalsti. Tāpat arī nebūtu jāuzskata, ka tirgotājs tikai minēto iemeslu dēļ vērš savu darbību uz dalībvalsti, kurā atrodas patērētāja pastāvīgā dzīvesvieta vai domicils, ja tirgotājs sniedz informāciju un palīdzību patērētājam pēc tāda līguma noslēgšanas, ko pieprasa šī regula.

- (14) Attiecībā uz šajā regulā definētā jēdziena "elektroniski sniegti pakalpojumi" nozīmi un piemērošanu, ir svarīgi nodrošināt juridisko noteiktību un atbilstību Savienības tiesībām par pievienotās vērtības nodokli (PVN), kas ļauj tirgotājam deklarēt un maksāt PVN vienkāršotā veidā, izmantojot PVN MOSS saskaņā ar noteikumiem, kuri paredzēti īpašajā režīmā nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību attiecīgā dalībvalstī, kā noteikts Padomes Direktīvā 2006/112/EK ⁽¹⁾ un Padomes Īstenošanas regulā (ES) Nr. 282/2011 ⁽²⁾. Straujās tehnoloģiju un tirgus attīstības rezultātā elektroniski sniegtu pakalpojumu jēdziens būtu jādefinē tehnoloģiski neitrālā veidā ar atsauci uz šādu pakalpojumu galvenajām īpašībām atbilstoši Īstenošanas regulas (ES) Nr. 282/2011 7. panta 1. punktā sniegtajai definīcijai. Attiecīgi, minētās definīcijas interpretēšanā un pielietošanā būtu pienācīgi jāievēro papildu specifikācijas, kas iekļautas Direktīvas 2006/112/EK II pielikumā un Īstenošanas regulas (ES) Nr. 282/2011 7. panta 2. un 3. punktā un I pielikumā, ciktāl uz šajos noteikumos uzskaitītajiem pakalpojumiem attiecas minētās regulas darbības joma.
- (15) Diskriminējošā prakse, kuru šī regula tiecas novērst, parasti rodas, izmantojot vispārējus noteikumus, nosacījumus un citu informāciju, ko attiecīgais tirgotājs ir noteicis vai piemēro vai kas tā vārdā ir noteikti un tiek piemēroti kā priekšnosacījums tam, lai gūtu piekļuvi attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem, kas ir pieejami plašai sabiedrībai. Šādi vispārīgie piekļuves nosacījumi, cita starpā, ir cenas, kā arī maksājumu un piegādes nosacījumi. Tirgotājs pats vai savā vārdā tos var darīt pieejamus plašai sabiedrībai ar dažādiem līdzekļiem, piemēram, izmantojot reklāmā iekļautu informāciju, tīmekļa vietnes vai pirmslīguma vai līguma dokumentus. Šādus vispārīgos piekļuves nosacījumus piemēro tad, ja nav atsevišķi saskaņotas vienošanās par pretējo, kas noslēgta tieši starp tirgotāju un klientu. Noteikumi, kuri atsevišķi saskaņoti starp tirgotāju un klientiem, šīs regulas nozīmē nebūtu jāuzskata par vispārīgajiem piekļuves nosacījumiem.
- (16) Iegādājoties preces vai pakalpojumus kā galalietotājiem saskaņā ar vispārīgajiem piekļuves nosacījumiem, patērētāji un uzņēmumi, jo īpaši mikrouzņēmumi un MVU, bieži vien ir līdzīgā stāvoklī. Tādēļ gan patērētāji, gan uzņēmumi būtu jāaizsargā pret diskrimināciju tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, ja tie šīs regulas nozīmē darbojas kā klienti. Tomēr minētā aizsardzība nebūtu jāattiecinā uz klientiem, kuri iegādājas precī vai pakalpojumu turpmākai tālākpārdošanai, pārveidei, apstrādei, iznomāšanai vai nodošanai apakšuzņēmējiem, jo tas ietekmētu uzņēmumu starpā plaši izmantotās izplatīšanas sistēmas, kuras bieži apspriež divpusēji un kuras ir tieši saistītas ar tirdzniecības stratēģijām gan augšupējā, gan lejupējā līmenī. Šādas sistēmas ietver, piemēram, selektīvo un ekskluzīvo izplatīšanu, kas parasti dod tiesības ražotājiem izvēlēties mazumtirgotājus, ja vien tiek ievēroti konkurences noteikumi. Tāpēc šai regulai nebūtu jāskar tirgotāju nediskriminējoša prakse ierobežot darījumus vai atkārtotus darījumus, lai liegtu uzņēmumiem iegādāties daudzumus, kas pārsniedz to iekšējās vajadzības, ņemot vērā minēto uzņēmumu lielumu, lai noteiktu, vai pirkums ir paredzēts vienīgi galapatēriņam.
- (17) Diskriminējošā attieksme, kas vērojama darījumos saistībā ar preču pārdošanu vai pakalpojumu sniegšanu Savienībā, vienādi ietekmē gan klientus, gan iekšējo tirgu neatkarīgi no tā, vai tirgotājs veic uzņēmējdarbību dalībvalstī vai kādā trešā valstī. Tādēļ un lai panāktu, ka uz konkurējošiem tirgotājiem šai ziņā attiecas tādas pašas prasības, šī regula būtu vienādi jāpiemēro visiem tirgotājiem, tostarp tiešsaistes tirdzniecības vietām, kuri darbojas Savienībā.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Īstenošanas regula (ES) Nr. 282/2011 (2011. gada 15. marts), ar ko nosaka īstenošanas pasākumus Direktīvai 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 77, 23.3.2011., 1. lpp.).

- (18) Lai palielinātu spēju klientiem piekļūt informācijai, kas saistīta ar preču pārdošanu un pakalpojumu sniegšanu iekšējā tirgū, un lai palielinātu pārredzamību, tostarp attiecībā uz cenām, tirgotāji nedrīkstētu ar tehnoloģisku pasākumu palīdzību vai kā citādi liegt klientiem pilnīgu un vienlīdzīgu piekļuvi tiešsaistes saskarnēm, tostarp ar mobilo lietotņu palīdzību, to valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ. Tehnoloģiskie pasākumi, kas liedz šādu piekļuvi, konkrēti var būt jebkādas tehnoloģijas, ko izmanto, lai noteiktu klienta fizisko atrašanās vietu, tostarp šīs atrašanās vietas izsekošana pēc IP adreses vai koordinātas, kas iegūtas ar globālās navigācijas satelītu sistēmas palīdzību. Tomēr diskriminācijas aizliegums attiecībā uz piekļuvi tiešsaistes saskarnēm nebūtu jāuzskata par tādu, kas uzliek tirgotājam pienākumu iesaistīties darījumos ar klientiem.
- (19) Lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret klientiem un novērstu diskrimināciju, kā to prasa šī regula, tirgotājiem nebūtu jāveido sava tiešsaistes saskarne vai jāpiemēro tehnoloģiski līdzekļi tā, lai neļautu klientiem no citām dalībvalstīm praksē viegli veikt savus pasūtījumus.
- (20) Daži tirgotāji izmanto dažādas tiešsaistes saskarņu versijas, kas ir orientētas uz dažādu dalībvalstu klientiem. Šāda iespēja būtu jāsaģlabā, taču būtu jāaizliedz klientu novirzīšana no vienas tiešsaistes saskarnes versijas uz citu bez to nepārprotamas piekrišanas. Tirgotājiem nebūtu jāuzliek pienākums prasīt klienta nepārprotamu piekrišanu katru reizi, kad tas pats klients apmeklē to pašu tiešsaistes saskarni. Tiklīdz klients ir devis nepārprotamu piekrišanu, tostarp paudis personiskajā kontā piemērojamas izvēles, minētā nepārprotamā piekrišana būtu uzskatāma par derīgu arī visos turpmākajos attiecīgā klienta tās pašas tiešsaistes saskarnes apmeklējumos. Klientam vajadzētu būt iespējamam šādu piekrišanu atsaukt jebkurā laikā. Visām tiešsaistes saskarnes versijām jebkurā laikā arī turpmāk vajadzētu būt viegli piekļūstamām klientam.
- (21) Konkrētos gadījumos piekļuves bloķēšana vai ierobežošana vai novirzīšana bez klienta nepārprotamas piekrišanas uz citu tiešsaistes saskarnes versiju tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar tā valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, varētu būt vajadzīga, lai nodrošinātu atbilstību tiesiskajām prasībām, kas noteiktas Savienības tiesībās vai dalībvalsts tiesību aktos saskaņā ar Savienības tiesībām un kas attiecas uz tirgotāju, tāpēc ka tas darbojas minētajā dalībvalstī. Šādi tiesību akti var ierobežot klientu piekļuvi noteiktām precēm vai pakalpojumiem, piemēram, dažās dalībvalstīs aizliedzot konkrēta satura publicēšanu. Nebūtu jāliedz tirgotājiem ievērot šādas prasības un tādējādi tiem būtu jāspēj bloķēt vai ierobežot piekļuvi vai novirzīt konkrētus klientus vai konkrētās teritorijās esošus klientus uz tiešsaistes saskarni, ja tas varētu būt vajadzīgs minētā iemesla dēļ. Ar šo regulu nekādā veidā nav paredzēts ierobežot vārda brīvību un plašsaziņas līdzekļu brīvību un plurālismu, tostarp preses brīvību, kā tie ir garantēti Savienībā un dalībvalstīs, jo īpaši saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (harta) 11. pantu.
- (22) Ir vairākas konkrētas situācijas, kad atšķirīgo attieksmi pret klientiem, piemērojot vispārīgos piekļuves nosacījumus, tostarp galīgi atsakoties pārdot preces vai sniegt pakalpojumus tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klientu valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, nav iespējams objektīvi pamatot. Minētajos gadījumos visa šāda veida diskriminācija būtu jāaizliedz un klientiem atbilstīgi šajā regulā izklāstītajiem īpašajiem nosacījumiem vajadzētu būt tiesībām iesaistīties darījumos ar tādiem pašiem nosacījumiem kā vietējiem klientiem un tiem vajadzētu būt pilnīgai un vienlīdzīgai piekļuvei dažādajām piedāvātajām precēm vai pakalpojumiem neatkarīgi no valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas. Tāpēc vajadzības gadījumā tirgotājiem būtu jāveic pasākumi, ar kuriem tiktu nodrošināta minētā diskriminācijas aizlieguma ievērošana, ja – pretējā gadījumā – attiecīgajiem klientiem tiktu liegta šāda pilnīga un vienlīdzīga piekļuve.
- (23) Pirmajā šādā situācijā tirgotājs pārdod preces un minētās preces tiek piegādātas uz dalībvalsti, kurā tirgotājs piedāvā piegādi savos vispārīgajos piekļuves nosacījumos, vai tās tiek saņemtas vietā, par kuru vienojas tirgotājs un klients, dalībvalstī, kurā tirgotājs piedāvā šādu iespēju minētajos vispārīgajos piekļuves nosacījumos. Minētajā gadījumā klientam vajadzētu būt iespējai iegādāties preces ar tādiem pašiem nosacījumiem, ieskaitot cenu un preču piegādes nosacījumus, kā klientiem, kuri ir dalībvalsts, kurā preces piegādā vai kurā tās tiek saņemtas, pastāvīgie iedzīvotāji vai veic tur uzņēmējdarbību. Tas varētu nozīmēt, ka ārvalstu klientiem minētās preces būs jāsaņem attiecīgajā dalībvalstī vai kādā citā dalībvalstī, uz kuru tirgotājs veic piegādi, vai ar saviem privātiem līdzekļiem jānodrošina preču pārrobežu piegāde. Šajā gadījumā saskaņā ar Direktīvu 2006/112/EK nav vajadzības reģistrēties par PVN maksātāju klienta dalībvalstī.

- (24) Otrajā situācijā tirgotājs nodrošina elektroniski sniegtus pakalpojumus. Tādā gadījumā fiziska piegāde nav vajadzīga, jo pakalpojumi tiek sniegti elektroniski. Tirgotājs var deklarēt un maksāt PVN vienkāršotā veidā saskaņā ar PVN MOSS piemērojamiem noteikumiem, kas izklāstīti Īstenošanas regulā (ES) Nr. 282/2011. Pie elektroniski sniegtiem pakalpojumiem ir pieskaitāmi, piemēram, mākoņdatošanas pakalpojumi, datu uzglabāšanas pakalpojumi, tīmekļa vietņu mitināšana un uguns mūra nodrošināšana, meklētājprogrammu un interneta direktoriju izmantošana.
- (25) Visbeidzot, situācijā, kad tirgotājs sniedz pakalpojumus un klients šos pakalpojumus saņem fiziskā atrašanās vietā, piemēram, tirgotāja telpās vai citā konkrētā vietā, kur tirgotājs piedāvā sniegt savus pakalpojumus teritorijā, kurā tirgotājs darbojas, atšķirīgu vispārīgo piekļuves nosacījumu piemērošana tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klienta valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, arī nebūtu pamatota. Minētās situācijas attiecas uz tādu pakalpojumu sniegšanu, kas nav elektroniski sniegti pakalpojumi, piemēram, viesnīcu rezervēšana, sporta pasākumi, automašīnu noma un mūzikas festivālu vai atpūtas parku ieejas biļetes. Minētajās situācijās tirgotājam nav jāreģistrējas par PVN maksātāju citā dalībvalstī un nav jānodrošina preču pārrobežu piegāde.
- (26) Visās minētajās situācijās, pamatojoties uz noteikumiem par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām, un noteikumiem par jurisdikciju, kas izklāstīti Regulās (EK) Nr. 593/2008 un (ES) Nr. 1215/2012, ja tirgotājs neveic savu darbību patērētāja dalībvalstī vai nevērš savu darbību uz šādu dalībvalsti, atbilstība šīs regulas prasībām nerada tirgotājam papildu izmaksas, kas būtu saistītas ar jurisdikciju vai atšķirībām piemērojamās tiesībās. Turpretim, ja tirgotājs veic savu darbību patērētāja dalībvalstī vai vērš savu darbību uz šādu dalībvalsti, tas ir izrādījis vēlmi nodibināt komercattiecības ar minētās dalībvalsts patērētājiem un tādējādi ir varējis rēķināties ar šādām izmaksām.
- (27) Aizliegums diskriminēt klientus, ievērojot šo regulu, nebūtu jāuzskata par tādu, kas tirgotājiem liedz piedāvāt preces vai pakalpojumus dažādās dalībvalstīs vai konkrētām klientu grupām, izmantojot pielāgotus piedāvājumus vai atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus, tostarp izveidojot konkrētām valstīm paredzētas saskarnes. Tomēr minētajās situācijās tirgotājiem būtu vienmēr jāizturas pret klientiem nediskriminējošā veidā neatkarīgi no valstspiederības vai dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas, kad klients vēlas izmantot šādus piedāvājumus un vispārīgos piekļuves nosacījumus. Minētais aizliegums nebūtu jāsaprot kā tāds, kas liedz piemērot tādus vispārīgos piekļuves nosacījumus, kuri atšķiras citu iemeslu dēļ, piemēram, līdzdalība kādā konkrētā apvienībā vai tirgotājam veiktas iemaksas, ja šādi iemesli nav saistīti ar valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu. Minētais aizliegums arī nebūtu jāuzskata par tādu, kas tirgotājiem liedz izmantot brīvību nediskriminējošā veidā piedāvāt atšķirīgus noteikumus, tostarp dažādas cenas dažādās pārdošanas vietās, piemēram, veikalos un tīmekļa vietnēs, vai izteikt īpašus piedāvājumus tikai kādai konkrētai teritorijai dalībvalstī.
- (28) Turklāt minētais aizliegums nebūtu jāizprot kā tāds, kas ietekmē kāda teritoriāla vai cita ierobežojuma piemērošanu pēcpārdošanas klientu atbalstam vai pēcpārdošanas pakalpojumiem, kurus tirgotājs piedāvā klientam. Tāpēc nebūtu jāuzskata, ka šī regula paredz pienākumu piegādāt preces pāri robežām uz citu dalībvalsti, ja tirgotājs citādi nepiedāvātu šādu piegādes iespēju saviem klientiem. Tāpat nebūtu jāuzskata, ka tā paredz papildu pienākumu segt jebkādas pasta un transporta izmaksas, kā arī salikšanas un izjaukšanas izmaksas papildus tam, par ko līgumslēdzēji ir vienojušies savā starpā saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem. Šīs regulas piemērošanai nebūtu jāskar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 1999/44/EK ⁽¹⁾ un 2011/83/ES ⁽²⁾.
- (29) Tam vien, ka tiek ievēroti šīs regulas noteikumi, nebūtu jārada pienākums tirgotājam ievērot dalībvalstu ārpuslīgumiskās tiesiskās prasības saistībā ar klienta dalībvalsts attiecīgajām precēm un pakalpojumiem, piemēram, marķējuma vai nozaru prasības vai nepieciešamība informēt klientus par minētajām prasībām.
- (30) Tirgotājiem, uz kuriem attiecas īpašais režīms, kas noteikts Direktīvas 2006/112/EK XII sadaļas 1. nodaļā, PVN nav jāmaksā dalībvalstī, kurā tie veic uzņēmējdarbību. Ja minētie tirgotāji nodrošina elektroniski sniegtus pakalpojumus, aizliegums piemērot atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus klienta valstspiederības,

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV L 171, 7.7.1999., 12. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ nozīmētu prasību reģistrēties, lai deklarētu citās dalībvalstīs maksājamo PVN, un tas varētu radīt papildu izmaksas, kas būtu nesamērīgs slogs, ņemot vērā šādu tirgotāju lielumu un raksturu. Tāpēc minētie tirgotāji būtu jāatbrīvo no minētā aizlieguma uz tik ilgu laiku, kamēr šāds režīms ir piemērojams.

- (31) Visās minētajās situācijās tirgotājiem dažkārt var būt liegts pārdot preces vai sniegt pakalpojumus konkrētiem klientiem vai konkrētās teritorijās esošiem klientiem saistībā ar klientu valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu tāda īpaša aizlieguma vai prasības rezultātā, kas noteikts Savienības tiesībās vai dalībvalstu tiesību aktos saskaņā ar Savienības tiesībām. Dalībvalstu tiesību aktos arī var būt noteikts, ka saskaņā ar Savienības tiesībām tirgotājiem ir jāievēro konkrēti noteikumi, nosakot grāmatu cenas. Tirgotājiem nebūtu jāliedz ievērot šādus tiesību aktus, ciktāl tas ir nepieciešams.
- (32) Saskaņā ar Savienības tiesību aktiem tirgotāji būtībā var brīvi izlemt, kāda veida maksāšanas līdzekļus tie vēlas pieņemt. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/751 ⁽¹⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/2366 ⁽²⁾ tirgotājiem, kas pieņem konkrēta maksājuma zīmola un kategorijas kartē piesaistītu maksājumu instrumentu, nav pienākuma pieņemt tās pašas kategorijas cita zīmola kartē piesaistītus maksājumu instrumentus vai arī tā paša zīmola citas kategorijas maksājumu instrumentus. Tātad arī tirgotājiem, kuri pieņem attiecīgā zīmola debetkarti, nav pienākuma pieņemt tā paša zīmola kredītkarti vai, pieņemot attiecīgā zīmola patēriņa kredītkartes, pieņemt arī tā paša zīmola komerciālās kredītkartes. Tāpat arī tirgotājam, kurš izmanto maksājumu iniciēšanas pakalpojumus, kā paredzēts Direktīvā (ES) 2015/2366, nav pienākuma pieņemt šo maksājumu, ja tā nolūkiem ir jānoslēdz jauns vai grozīts līgums ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju. Tomēr, tiklīdz izvēle ir izdarīta, tirgotājiem nebūtu jādiskriminē klienti Savienībā, atsakot konkrētus darījumus vai citā veidā tiem piemērojot konkrētus atšķirīgus nosacījumus attiecībā uz šādiem maksājumu darījumiem tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klientu valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu. Konkrēti minētajā sakarā tāpat būtu skaidri jāaizliedz šāda nepamatota nevienlīdzīga attieksme tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar maksājumu konta reģistrācijas vietu, maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas vietu vai maksājumu instrumenta izdošanas vietu Savienībā. Turklāt jāatgādina, ka Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 ⁽³⁾ jau aizliedz visiem tirgotājiem pieprasīt, lai bankas konts euro maksājumu pieņemšanai atrastos konkrētā dalībvalstī. Tirgotājam vajadzētu būt iespējai atbilstīgi Savienības tiesību aktiem prasīt nediskriminējošu maksu par maksājumu instrumentu izmantošanu. Tomēr uz šīm tiesībām attiecas ierobežojumi, ko ievieš dalībvalstis saskaņā ar Direktīvas (ES) 2015/2366 62. panta 5. punktu.
- (33) Ar Direktīvu (ES) 2015/2366 tika ieviestas stingras drošības prasības elektronisko maksājumu iniciēšanai un apstrādei. Minētās prasības samazina krāpšanas risku visiem jaunajiem un tradicionālajiem maksāšanas līdzekļiem, jo īpaši maksājumiem tiešsaistē. Maksājumu pakalpojumu sniedzējiem ir pienākums izmantot tā saukto drošo lietotāju autentificēšanu – autentificēšanas procesu, kura gaitā tiek validēta maksājuma pakalpojuma vai maksājumu darījuma lietotāja identitāte. Attālinātos maksājumu darījumos, piemēram, maksājumos tiešsaistē, drošības prasības ir vēl stingrākas un nosaka, ka jābūt dinamiskai saiknei ar darījuma summu un maksājumu saņēmēja kontu, lai vēl vairāk aizsargātu lietotāju, līdz minimumam samazinot riskus kļūdu vai krāpniecisku uzbrukumu gadījumā. Pateicoties minētajām prasībām, ir panākts, ka ar maksājumiem saistītais krāpšanas risks iekšzemes pārrobežu pirkumiem ir būtiski samazināts. Tomēr situācijās, kad tirgotājam nav citu pieejamu līdzekļu, kā mazināt risku, ka klients nepilda maksājumu saistības, tostarp jo īpaši grūtības, kas saistītas ar klienta kredītspējas novērtēšanu, būtu jāatļauj tirgotājiem aizturēt preču piegādi vai pakalpojuma sniegšanu, līdz tie ir saņēmuši apstiprinājumu, ka maksājumu darījums ir pienācīgi iniciēts. Tiešā debeta maksājumu gadījumā būtu jāatļauj tirgotājiem pieprasīt avansa maksājumu ar kredīta pārvedumu pirms preču nosūtīšanas vai pakalpojuma sniegšanas. Tomēr atšķirīgas attieksmes pamatā vajadzētu būt tikai objektīviem un labi pamatotiem iemesliem.
- (34) Šai regulai nebūtu jāskar konkurences noteikumi un jo īpaši LESD 101. un 102. panta piemērošana. Konkrēti, šai regulai un jo īpaši tās noteikumiem par piekļuvi precēm vai pakalpojumiem nebūtu jāietekmē nolīgumi, kas

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/751 (2015. gada 29. aprīlis) par starpbanku komisijas maksām, ko piemēro kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem (OV L 123, 19.5.2015., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.).

ierobežo aktīvo pārdošanu tādā nozīmē, kā to nosaka Komisijas Regula (ES) Nr. 330/2010 ⁽¹⁾. Nolīgumus, kas tirgotājiem uzliek pienākumu neveikt pasīvo pārdošanu attiecībā uz konkrētiem klientiem vai konkrētās teritorijās esošām klientu grupām, parasti uzskata par konkurenci ierobežojošiem, un parasti tie nevar būt atbrīvoti no LESD 101. panta 1. punktā noteiktā aizlieguma. Ja šāds izņēmums tomēr ir piemērojams vai ja uz līgumiskajiem ierobežojumiem neattiecas LESD 101. pants, pastāv risks, ka tos varētu izmantot, lai apietu šīs regulas noteikumus. Tāpēc šādu nolīgumu attiecīgajiem noteikumiem, kas tirgotājam liek rīkoties, pārkāpjot šo regulu, vajadzētu būt automātiski spēkā neesošiem, ja tie uzliek tirgotājiem pienākumu rīkoties, pārkāpjot šajā regulā noteiktos aizliegumus attiecībā uz piekļuvi tiešsaistes saskarnēm, precēm vai pakalpojumiem un maksājumiem. Minētie noteikumi attiecas, piemēram, uz līgumiskiem ierobežojumiem, kas neļauj tirgotājam reaģēt uz individuālu klientu labprātīgiem pasūtījumiem attiecībā uz preču pārdošanu, nepieļaujot tās ārpus ar tirgotāju noslēgtajā līgumā norādītās teritorijas tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klientu valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu.

- (35) Dalībvalstīm būtu jānorīko viena vai vairākas iestādes, kuras ir atbildīgas par efektīvu rīcību, lai nodrošinātu atbilstību šīs regulas noteikumiem. Minētajām iestādēm, starp kurām varētu būt tiesas vai administratīvās iestādes, būtu jāpiešķir vajadzīgās pilnvaras, lai tirgotājiem liktu ievērot šo regulu. Turklāt dalībvalstīm būtu arī jānodrošina, ka pret tirgotājiem var piemērot iedarbīgus, samērīgus un atturošus pasākumus gadījumā, ja šī regula netiek ievērota.
- (36) Būtu jāparedz, ka patērētājiem ir iespēja no atbildīgajām iestādēm saņemt palīdzību, kas palīdzētu ar tirgotājiem risināt no šīs regulas piemērošanas izrietošos strīdus, tostarp – attiecīgā gadījumā – no iestādēm, kas izveidotas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 524/2013 ⁽²⁾.
- (37) Šī regula būtu regulāri jānovērtē, lai vajadzības gadījumā ierosinātu grozījumus. Šādos novērtējumos būtu jāņem vērā šīs regulas vispārējā ietekme uz iekšējo tirgu un pārrobežu elektronisko komerciālo. Pirmajā novērtējumā būtu jānoskaidro, vai aizliegums attiecināt dažādus vispārīgos noteikumus saistībā ar piekļuvi būtu jāattiecinā arī uz elektroniski sniegtiem pakalpojumiem, tostarp arī tiem, kuru galvenais uzdevums ir nodrošināt piekļuvi ar autortiesībām aizsargātiem darbiem vai citiem aizsargātiem tiesību objektiem vai to izmantošanu ar noteikumu, ka tirgotājam ir attiecīgajās teritorijās nepieciešamās tiesības. Šajā novērtējumā būtu arī jāanalizē, vai šīs regulas darbības joma būtu jāattiecinā arī uz pakalpojumiem, uz kuriem neattiecas Direktīvas 2006/123/EK darbības joma, pienācīgi ņemot vērā katra minētā pakalpojuma īpatnības.
- (38) Lai atvieglotu šajā regulā izklāstīto noteikumu efektīvu izpildi, saistībā ar šādiem noteikumiem būtu jādara pieejami arī tādi mehānismi, kas nodrošinātu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 2006/2004 ⁽³⁾ paredzēto pārrobežu sadarbību starp kompetentajām iestādēm. Tomēr Regulu (EK) Nr. 2006/2004 piemēro, ievērojot tikai tos Savienības tiesību aktus, kuri aizsargā patērētāju intereses, tāpēc minētajiem mehānismiem vajadzētu būt pieejamiem tikai tad, ja klients ir patērētājs. Tāpēc Regula (EK) Nr. 2006/2004 būtu attiecīgi jāgroza. Tā kā Regula (EK) Nr. 2006/2004 no 2020. gada 17. janvāra ir atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/2394 ⁽⁴⁾ arī minētā regula būtu jāgroza, lai saglabātu patērētāju interešu aizsardzību.
- (39) Lai varētu prasīt darbību aizliegumu nolūkā aizsargāt patērētāju kolektīvās intereses attiecībā uz aktiem, kuri ir pretrunā šai regulai saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/22/EK ⁽⁵⁾, minētā direktīva arī būtu jāgroza, tās I pielikumā iekļaujot atsauci uz šo regulu. Patērētāji būtu arī jāmudina izmantot saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 524/2013 izveidotos strīdu ārpustiesas izšķiršanas mehānismus attiecībā uz līgumsaistībām, kuras izriet no tiešsaistes pārdošanas vai pakalpojumu līgumiem.

⁽¹⁾ Komisijas Regula (ES) Nr. 330/2010 (2010. gada 20. aprīlis) par Līguma par Eiropas Savienības darbību 101. panta 3. punkta piemērošanu vertikālu nolīgumu un saskaņotu darbību kategorijām (OV L 102, 23.4.2010., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 524/2013 (2013. gada 21. maijs) par patērētāju strīdu izšķiršanu tiešsaistē un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2009/22/EK (Regula par patērētāju SIT) (OV L 165, 18.6.2013., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2006/2004 (2004. gada 27. oktobris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā ("Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā") (OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/2394 (2017. gada 12. decembris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbild par tiesību aktu izpildi patērētāju tiesību aizsardzības jomā, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 345, 27.12.2017., 1. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/22/EK (2009. gada 23. aprīlis) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību (OV L 110, 1.5.2009., 30. lpp.).

- (40) Tirgotājiem, publiskajām iestādēm un citām ieinteresētajām personām būtu jādod pietiekami daudz laika, lai pielāgotos un nodrošinātu atbilstību šīs regulas noteikumiem.
- (41) Lai sasniegtu mērķi efektīvi novērst tiešu un netiešu diskrimināciju klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ, ir jāpieņem regula, kas ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs. Tas nepieciešams, lai nodrošinātu nediskriminēšanas noteikumu vienotu piemērošanu visā Savienībā un šādu noteikumu vienlaicīgu stāšanos spēkā. Tikai regula nodrošina tāda līmeņa skaidrību, vienotību un juridisko noteiktību, kāds vajadzīgs, lai klienti varētu pilnībā gūt labumu no šiem noteikumiem.
- (42) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķi, proti, novērst tiešu un netiešu diskrimināciju klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ, tostarp nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu, darījumos ar tirgotājiem Savienībā, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, jo tā ir pārrobežu problēma, un nav pietiekami skaidra spēkā esoša tiesiskā regulējuma, bet rīcības mēroga un iespējamās ietekmes uz tirdzniecību iekšējā tirgū dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.
- (43) Šajā regulā ir ievērotas hartā atzītās pamattiesības un principi. Šī regula jo īpaši tiecas nodrošināt pilnīgu hartas 11., 16., 17. un 38. panta ievērošanu,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Mērķis un darbības joma

1. Šīs regulas mērķis ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, novēršot nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus, kuru pamatā ir tieša vai netieša diskriminācija klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ, tostarp papildus precizējot konkrētas situācijas, kurās atšķirīgu attieksmi nevar pamatot ar Direktīvas 2006/123/EK 20. panta 2. punktu.
2. Šo regulu nepiemēro pilnībā iekšējām situācijām, ja visi atbilstīgie darījuma elementi ir saistīti tikai ar vienu dalībvalsti.
3. Šo regulu nepiemēro darbībām, kuras minētas Direktīvas 2006/123/EK 2. panta 2. punktā.
4. Šī regula neskar noteikumus, kas piemērojami nodokļu jomā.
5. Šī regula neskar noteikumus, kas piemērojami autortiesību un blakustiesību jomā, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2001/29/EK ⁽¹⁾ paredzētos noteikumus.
6. Šī regula neskar Savienības tiesības par tiesu iestāžu sadarbību civilietās. Atbilstību šai regulai neinterpretē tā, ka tas nozīmē, ka tirgotājs vērš savu darbību uz dalībvalsti, kurā atrodas patērētāja pastāvīgā dzīvesvieta vai domicils Regulas (EK) Nr. 593/2008 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas (ES) Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē. Jo īpaši, ja tirgotājs savā darbībā saskaņā ar šīs regulas 3., 4. un 5. pantu nebloķē vai neierobežo klientu piekļuvi tiešsaistes saskarnei, nenovirza klientus uz citu tiešsaistes saskarnes versiju, nevis to, kurai klienti vispirms mēģina piekļūt, neatkarīgi no valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas, nepiemēro atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus, pārdodot preces vai sniedzot pakalpojumus šajā regulā noteiktajās situācijās, vai ja tirgotājs nediskriminējoši pieņem citā dalībvalstī izdotus maksāšanas instrumentus, ar minēto pamatojumu vien nepietiek, lai uzskatītu, ka šāds tirgotājs vērš savu darbību uz dalībvalsti, kurā atrodas patērētāja pastāvīgā dzīvesvieta vai domicils. Tāpat arī nav jāuzskata, ka minētais tirgotājs tikai minēto iemeslu dēļ vērš savu darbību uz dalībvalsti, kurā atrodas patērētāja pastāvīgā dzīvesvieta vai domicils, ja šis tirgotājs sniedz informāciju un palīdzību patērētājam pēc tāda līguma noslēgšanas, ko pieprasa šīs regulas noteikumi.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 22.6.2001., 10. lpp.).

7. Direktīvas 2006/123/EK 20. panta 2. punktu piemēro, ciktāl šajā regulā nav paredzēti konkrētāki noteikumi.

2. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “elektroniski sniegti pakalpojumi” ir pakalpojumi, kas tiek sniegti ar interneta vai elektroniskā tīkla palīdzību un kas pēc savas būtības tiek sniegti pārsvarā automātiski un ar minimālu cilvēka iejaukšanos, un ko nav iespējams nodrošināt bez informācijas tehnoloģijām;
- 2) “starpbanku komisijas maksa” ir starpbanku komisijas maksa, kā tā definēta Regulas (ES) 2015/751 2. panta 10. punktā;
- 3) “kartei piesaistīts maksājumu instruments” ir kartei piesaistīts maksājumu instruments, kā tas definēts Regulas (ES) 2015/751 2. panta 20. punktā;
- 4) “maksājuma zīmols” ir maksājuma zīmols, kā tas definēts Regulas (ES) 2015/751 2. panta 30. punktā;
- 5) “maksājumu darījums” ir maksājumu darījums, kā tas definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 5. punktā;
- 6) “maksājumu pakalpojums” ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā tas definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 3. punktā;
- 7) “maksājumu pakalpojumu sniedzējs” ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā tas definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 11. punktā;
- 8) “maksājumu konts” ir maksājumu konts, kā tas definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 12. punktā;
- 9) “maksājumu instruments” ir maksājumu instruments, kā tas definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 14. punktā;
- 10) “tiešā debeta maksājums” ir tiešā debeta maksājums, kā tas definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 23. punktā;
- 11) “kredīta pārvedums” ir kredīta pārvedums, kā tas definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 24. punktā;
- 12) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kura rīkojas nolūkos, kas nav saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 13) “klients” ir patērētājs, kurš ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais vai viņa dzīvesvieta atrodas dalībvalstī, vai uzņēmums, kura uzņēmējdarbības vieta atrodas dalībvalstī vai kurš Savienībā saņem pakalpojumu vai iegādājas vai arī cenšas iegādāties precī tikai galapatēriņam;
- 14) “vispārīgie piekļuves nosacījumi” ir visi noteikumi, nosacījumi un cita informācija, tostarp neto pārdošanas cenas, ar kuriem reglamentē klientu piekļuvi precēm vai pakalpojumiem, ko tirgotājs piedāvā pārdošanai, un kurus tirgotājs izstrādā, piemēro un dara pieejamus plašai sabiedrībai vai kuri tirgotāja vārdā ir izstrādāti, piemēroti un darīti pieejami plašai sabiedrībai, un kurus piemēro tad, ja nav atsevišķi saskaņotas vienošanās starp tirgotāju un klientu;
- 15) “preces” ir jebkuri materiāli kustami priekšmeti, izņemot priekšmetus, ko pārdod piespiedu izpildes procesā vai citādi saskaņā ar tiesību aktu prasībām;
- 16) “tiešsaistes saskarne” ir jebkura programmatūra, tostarp tīmekļa vietne vai tīmekļa vietnes daļa un lietotnes, tostarp mobilās lietotnes, ko uztur tirgotājs vai kas tiek uzturētas tirgotāja vārdā, lai klientiem sniegtu piekļuvi tirgotāja precēm vai pakalpojumiem nolūkā veikt darījumu ar šīm precēm vai pakalpojumiem;
- 17) “pakalpojums” ir jebkāda pašnodarbinātas personas veikta saimnieciskā darbība, parasti par atlīdzību, kā minēts LESD 57. pantā;
- 18) “tirgotājs” ir jebkura fiziska persona vai jebkura privāta vai publiska juridiska persona, kura rīkojas – tostarp ar jebkuras citas personas starpniecību, kura darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā, – nolūkos, kas saistīti ar tirgotāja komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju.

3. pants

Piekļuve tiešsaistes saskarnēm

1. Tirgotājs, izmantojot tehnoloģiskus pasākumus vai citādā veidā, nebloķē vai neierobežo klientu piekļuvi savai tiešsaistes saskarnei tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klienta valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu.

2. Tirgotājs tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klienta valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, minēto klientu nenovirza uz tādu citu savu tiešsaistes saskarnes versiju, kas atšķiras no tās, kurai klients sākotnēji mēģina piekļūt, pamatojoties uz to, ka tās izkārtojums, izmantotā valoda vai citi parametri ir īpaši paredzēti klientiem ar konkrētu valstspiederību, dzīvesvietu vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, ja vien klients šādai novirzīšanai nav devis nepārprotamu piekrišanu.

Ja novirzīšana notiek ar klienta nepārprotamu piekrišanu, attiecīgajam klientam arī turpmāk ir viegli piekļūstama tā attiecīgā tirgotāja tiešsaistes saskarnes versija, kurai klients sākotnēji mēģināja piekļūt.

3. Aizliegumus, kas noteikti 1. un 2. punktā, nepiemēro tad, ja piekļuves bloķēšana, ierobežošana vai novirzīšana jāveic, lai panāktu atbilstību kādai tiesiskajai prasībai, kura noteikta Savienības tiesībās vai dalībvalsts tiesību aktos saskaņā ar Savienības tiesībām, kas attiecas uz minētā tirgotāja darbībām.

Šādos gadījumos tirgotājs sniedz klientiem skaidru un konkrētu paskaidrojumu par iemesliem, kādēļ piekļuves bloķēšana vai ierobežošana vai novirzīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu atbilstību minētajai prasībai. Minēto paskaidrojumu sniedz tās tiešsaistes saskarnes valodā, kurai klients sākotnēji mēģina piekļūt.

4. pants

Piekļuve precēm un pakalpojumiem

1. Tirgotājs nepiemēro atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus savām precēm vai pakalpojumiem klienta valstspiederības, dzīvesvietas vai pagaidu atrašanās vietas dēļ, ja klients vēlas:

- a) iegādāties no tirgotāja preces, kas tiek nosūtītas uz piegādes vietu dalībvalstī, uz kuru šāda piegāde tiek piedāvāta vispārīgajos piekļuves nosacījumos, vai minētās preces tiek saņemtas konkrētā vietā, par kuru tirgotājs ir vienojies ar klientu, dalībvalstī, kurā tirgotājs piedāvā šādu iespēju vispārīgajos piekļuves nosacījumos;
- b) saņemt no tirgotāja elektroniski sniegtus pakalpojumus, kas nav pakalpojumi, kuru galvenais uzdevums ir nodrošināt piekļuvi ar autortiesībām aizsargātiem darbiem vai citiem aizsargātiem tiesību objektiem vai to izmantošanu, tostarp pārdot ar autortiesībām aizsargātus darbus vai citus aizsargātus nemateriālus tiesību objektus;
- c) saņemt no tirgotāja pakalpojumus, kas nav elektroniski sniegti pakalpojumi, fiziskajā atrašanās vietā tās dalībvalsts teritorijā, kurā tirgotājs darbojas.

2. Aizliegums, kas noteikts 1. punktā, neliedz tirgotājiem piemērot atšķirīgus vispārīgos piekļuves nosacījumus, tostarp neto pārdošanas cenas, kas ir atšķirīgas dažādās dalībvalstīs vai vienā dalībvalstī, ja šie nosacījumi tiek piemēroti klientiem konkrētā teritorijā vai konkrētām klientu grupām, nepieļaujot diskrimināciju.

3. Tas vien, ka tiek ievērots 1. punktā noteiktais aizliegums, pats par sevi neparedz pienākumu tirgotājam ievērot dalībvalstu ārpuslīgumiskās tiesiskās prasības saistībā ar klienta dalībvalsts attiecīgajām precēm un pakalpojumiem vai nepieciešamību informēt klientus par minētajām prasībām.

4. Aizliegumu, kas noteikts 1. punkta b) apakšpunktā, nepiemēro tirgotājiem, kuri atbrīvoti no prasības reģistrēt PVN, pamatojoties uz Direktīvas 2006/112/EK XII sadaļas 1. nodaļas noteikumiem.

5. Aizliegumu, kas noteikts 1. punktā, nepiemēro, ja konkrētais noteikums, kas paredzēts Savienības tiesībās vai dalībvalstu tiesību aktos saskaņā ar Savienības tiesībām, liedz tirgotājam pārdot preces vai sniegt pakalpojumus konkrētiem klientiem vai konkrētās teritorijās esošiem klientiem.

Attiecībā uz grāmatu pārdošanu 1. punktā noteiktais aizliegums neliedz tirgotājiem piemērot atšķirīgas cenas konkrētās teritorijās esošiem klientiem, ciktāl tirgotājiem tas jā dara atbilstīgi dalībvalstu tiesību aktiem saskaņā ar Savienības tiesību aktiem.

5. pants

Nediskriminēšana ar maksājumu saistītu iemeslu dēļ

1. Tirgotājs nepiemēro atšķirīgus nosacījumus maksājumu darījumam maksājumu līdzekļu klāstā, kurus tas pieņem, tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar klienta valstspiederību, dzīvesvietu vai pagaidu atrašanās vietu, vai uzņēmējdarbības veikšanas vietu, maksājumu konta reģistrācijas vietu, maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas vietu vai maksājumu instrumenta izdošanas vietu Savienībā, ja:
 - a) maksājumu darījums tiek veikts, izmantojot elektronisku darījumu ar kredīta pārvedumu, tiešā debeta maksājumu vai kartei piesaistītu maksājumu instrumentu tajā pašā maksājumu zīmолā un kategorijā;
 - b) tiek izpildītas autentificēšanas prasības saskaņā ar Direktīvu (ES) 2015/2366; un
 - c) maksājumu darījumi ir valūtā, kuru tirgotājs pieņem.
2. Ja to pamato objektīvi iemesli, 1. punktā noteiktais aizliegums neliedz tirgotājam aizturēt preču piegādi vai pakalpojuma sniegšanu, līdz tirgotājs ir saņēmis apstiprinājumu, ka maksājumu darījums ir pienācīgi iniciēts.
3. Ar 1. punktā noteikto aizliegumu tirgotājiem netiek liegta iespēja pieprasīt maksu par tāda kartei piesaistīta maksājumu instrumenta izmantošanu, kuram starpbanku komisijas maksas netiek reglamentētas saskaņā ar Regulas (ES) 2015/751 II nodaļu, un par tādiem maksājumu pakalpojumiem, uz kuriem neattiecas Regula (ES) Nr. 260/2012, izņemot, ja tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā tirgotājs veic savas darbības, ir noteikts aizliegums vai ierobežojums tiesībām pieprasīt maksu par maksājumu instrumentu izmantošanu saskaņā ar Direktīvas (ES) 2015/2366 62. panta 5. punktu. Minētā maksa nepārsniedz tiešās izmaksas, kas tirgotājam radušās par konkrētā maksājumu instrumenta izmantošanu.

6. pants

Pasīvās pārdošanas nolīgumi

1. Neskarot Regulu (ES) Nr. 330/2010 un LESD 101. pantu, šī regula neietekmē nolīgumus, kas ierobežo aktīvo pārdošanu Regulas (ES) Nr. 330/2010 nozīmē, vai nolīgumus, kuri ierobežo pasīvo pārdošanu Regulas (ES) Nr. 330/2010 nozīmē, jo minētā regula attiecas uz darījumiem, uz kuriem neattiecas šīs regulas 3., 4. un 5. pantā paredzētie aizliegumi.
2. Līgumu nosacījumi, kas attiecībā uz pasīvo pārdošanu Regulas (ES) Nr. 330/2010 nozīmē uzliek tirgotājiem pienākumus rīkoties, pārkāpjot šīs regulas 3., 4. un 5. pantā paredzētos aizliegumus, automātiski nav spēkā.

7. pants

Izpilde

1. Katra dalībvalsts norīko iestādi vai iestādes, kuras ir atbildīgas par adekvātu un efektīvu šīs regulas izpildi.
2. Dalībvalstis nosaka noteikumus, kuros paredz pasākumus, kas piemērojami šīs regulas noteikumu neievērošanas gadījumā, un nodrošina to īstenošanu. Paredzētie pasākumi ir iedarbīgi, samērīgi un atturoši.
3. Šā panta 2. punktā minētos pasākumus paziņo Komisijai un dara publiski pieejamus Komisijas tīmekļa vietnē.

8. pants

Palīdzība patērētājiem

Katra dalībvalsts norīko iestādi vai iestādes, kas ir atbildīgas par praktiskas palīdzības sniegšanu patērētājiem gadījumā, ja starp patērētāju un tirgotāju rodas strīds, kas izriet no šīs regulas piemērošanas.

9. pants

Pārskatīšanas klauzula

1. Komisija līdz 2020. gada 23. martam un pēc tam ik pēc pieciem gadiem iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumu par šīs regulas novērtēšanu. To darot, Komisija ņem vērā minētās regulas vispārējo ietekmi uz iekšējo tirgu un pārrobežu elektronisko komerciju, tostarp, jo īpaši, iespējamo papildu administratīvo un finanšu slogu tirgotājiem, ko radītu spēkā esošie atšķirīgie regulatīvie patērētāju līgumtiesību režīmi. Minētajam ziņojumam vajadzības gadījumā, ņemot vērā juridisko, tehnisko un ekonomisko attīstību, pievieno priekšlikumu par šīs regulas grozījumiem.
2. Pirmo novērtējumu, kas minēts 1. punktā, veic jo īpaši ar mērķi izvērtēt šīs regulas darbības jomu, kā arī 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētā aizlieguma apjomu un to, vai šī regula būtu jāattiecinā arī uz elektroniski sniegtiem pakalpojumiem, kuru galvenais uzdevums ir nodrošināt piekļuvi ar autortiesībām aizsargātiem darbiem vai citiem aizsargātiem tiesību objektiem un to izmantošanu vai nemateriālu ar autortiesībām aizsargātu darbu vai citu aizsargātu tiesību objektu pārdošanu, tostarp ar autortiesībām aizsargātu darbu vai citu aizsargātu tiesību objektu pārdošanu, ar noteikumu, ka tirgotājam ir attiecīgajās teritorijās nepieciešamās tiesības.

10. pants

Grozījumi Regulās (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvā 2009/22/EK

1. Regulas (EK) Nr. 2006/2004 pielikumā iekļauj šādu punktu:
“22. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/302 (2018. gada 28. februāris), ar ko iekšējā tirgū novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK (OV L 60 I, 2.3.2018., 1. lpp.), tikai tad, ja klients ir patērētājs, kā tas definēts minētās regulas 2. panta 12. punktā.”
2. Regulas (ES) 2017/2394 pielikumā iekļauj šādu punktu:
“27. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/302 (2018. gada 28. februāris), ar ko iekšējā tirgū novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK (OV L 60 I, 2.3.2018., 1. lpp.), tikai tad, ja klients ir patērētājs, kā tas definēts minētās regulas 2. panta 12. punktā.”
3. Direktīvas 2009/22/EK I pielikumā iekļauj šādu punktu:
“16. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/302 (2018. gada 28. februāris), ar ko iekšējā tirgū novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK (OV L 60 I, 2.3.2018., 1. lpp.).”

11. pants

Nobeiguma noteikumi

1. Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

To piemēro no 2018. gada 3. decembra.

2. Tomēr 6. pantu piemēro tādu līgumu noteikumiem, kas noslēgti pirms 2018. gada 2. marta un kas atbilst LESD 101. pantam, kā arī jebkuriem citiem līdzvērtīgiem valsts konkurences tiesību noteikumiem – no 2020. gada 23. marta.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2018. gada 28. februārī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētāja
L. PAVLOVA

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Komisijas paziņojums

Komisija ņem vērā 9. panta redakciju, par kuru vienojās Eiropas Parlaments un Padome.

Neskarot Komisijas iniciatīvas tiesības saskaņā ar Līgumu, Komisija vēlas šajā sakarā apstiprināt, ka tā, veicot pirmo šīs regulas novērtēšanu divus gadus pēc tās stāšanās spēkā, kā paredzēts 9. pantā, detalizēti izvērtēs, kādā veidā regula ir īstenota un ir veicinājusi efektīvu iekšējā tirgus darbību. To darot, Komisija ņems vērā patērētāju aizvien pieaugošās gaidas, jo īpaši paturot prātā tos patērētājus, kuriem nav iespēju piekļūt ar autortiesībām aizsargātiem pakalpojumiem.

Novērtēšanas gaitā Komisija veiks arī padziļinātu analīzi par šīs regulas darbības jomas izmaiņu lietderību un no tām izrietošajiem potenciālajiem ieguvumiem un izmaksām, jo īpaši saistībā ar iespēju 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā svītrot izņēmumu attiecībā uz elektroniski sniegtiem pakalpojumiem, kuru galvenais uzdevums ir nodrošināt piekļuvi ar autortiesībām aizsargātiem darbiem vai citiem aizsargātiem tiesību objektiem vai to izmantošanu, ja tirgotājam ir nepieciešamās tiesības attiecībā uz konkrēto teritoriju, pienācīgi ņemot vērā iespējamo ietekmi, kāda regulas darbības jomas paplašināšanai būtu uz patērētājiem un uzņēmumiem, kā arī attiecīgajām nozarēm visā Eiropas Savienībā. Komisija arī rūpīgi analizēs, vai citās nozarēs, tostarp tajās, uz kurām neattiecas Direktīva 2006/123/EK un kurām nepiemēro arī šīs regulas darbības jomu saskaņā ar tās 1. panta 3. punktu, piemēram, pakalpojumi pārvadājumu jomā un audiovizuālie pakalpojumi, būtu jāsvītrot atlikušie nepamatotie ierobežojumi, kuru pamatā ir valstspiederība, dzīvesvieta vai darījumdarbības vieta.

Ja Komisija novērtējumā secina, ka regulas darbības joma ir jāgroza, Komisija to attiecīgi iesniegs kopā ar tiesību akta priekšlikumu.

ISSN 1977-0715 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5112 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV